

9.

... aneb

Kamarádi mu říkali český van Damme

Pan Jaroslav byl typ člověka, co neodlučně patří k místům, kterým se většina z nás vyhýbá. Lidé ho vidávali procházet uličkami Turnova za každého počasí v kteroukoliv denní či noční dobu. Tašky plné odpadků, ve kterých se věčně přehraboval, nosil neustále u sebe. Posedával na lavičkách v parku nebo na nádraží a počítal drobné mince, které získal za vrácené lahve. To zářijové odpoledne, psal se rok 1992, sekal jeden postarší muž v městském parku trávu. Okolo laviček došel postupně až k hustým křovinám. V okamžiku, kdy se sklonil, spatřil vyčnívat z porostu boty. Přistoupil tedy blíž a zjistil, že zde leží mezi odpadky schoulený člověk. Obličej i ruce měl celé od krve a nejevil známky života. Muž na nic nečekal a hrůzný nález oznámil policii.

Na místo ihned vyjíždějí kriminalisté spolu s vyšetřovatelem a soudním lékařem. Pásky označené nápisem „POLICIE“, kterými byl přesně vymezen prostor nezbytně nutný k policejní práci, napovídají kolemjdoucím, že zde došlo k lidské tragédii. Přítomní policisté začínají shromažďovat první důkazy z místa činu a veškeré informace týkající se oběti. Všechny tyto charakteristiky jim později pomohou odhalit vrahovu motivaci, na základě které dospějí až k osobnosti zatím neznámého pachatele. Kriminalistický technik zajišťuje veškeré stopy, kterých je vzhledem k nepořádku okolo těla oběti požehnaně. Soudní lékař provádí ohledání mrtvého a předběžně zjišťuje příčinu a dobu smrti. Podle vnějších markantů lze již na první pohled konstatovat, že muž nezemřel přirozenou smrtí. Krevní podlitiny a výrony v obličejí by si těžko v takovéto intenzitě způsobil sám. Při pohledu na polohu těla se nelze zbavit pocitu, že oběť působí žalostným dojmem. Nápadně vyhublý asi padesátiletý muž leží schoulený na boku, oblečen v potřísněné kalhoty a roztrhané sako. Jedna z ponožek, které má na nohou, je stáhnuta provázkem. V přeplněných kapsách policisté nacházejí nejrůznější předměty, které začínají tvořit hromádku. Mezi žiletkami, hřebíky a nedopalky cigaret zde leží i jídelní příbor, balíček čaje a ulomená pastelka s dětským dudlíkem.

Park, ve kterém byla mrtvola muže nalezena, se nachází skoro v centru města. V jeho těsné blízkosti stojí domov důchodců, nedaleko je bistro a videoherna. V kteroukoliv denní či noční dobu tu bývá živo. Postava pana Jaroslava nebyla navíc lidem v okolí neznámá. Skoro každý ho tu podle vidění znal. Policistům nedalo mnoho práce zjistit, kde se v poslední době pohyboval a s kým se stýkal. Po vyhodnocení získaných informací měli kriminalisté jasnou představu o posledních hodinách života oběti. Během krátkého odpoledne se jim podařilo zadržet podezřelého mladíka, u jehož otce pan Jaroslav přespával.

David pocházel ze sedmi sourozenců. V patnácti letech přišel o matku a vychovával ho

starší bratr. Pro vážné zdravotní problémy se nedoučil a začal pobírat invalidní důchod. Jeho vzorem se stali akční hrdinové, jako Dolph Lundgren nebo Jean-Claude van Damme. Urostlí a ve všech směrech perfektní hrdinové amerických akčních filmů, kteří vždy svým filmovým protivníkům ukážou, zač je toho loket. Byl to právě Jean-Claude van Damme, jehož razantní kopy, vycházející z techniky bojového umění karate, David s úžasem obdivoval a snažil se je také zvládnout. Neuvědomoval si však, že zvládnutí takových technik není jen otázkou chvíle, ale řady let, propocených triček, kimon, odříkání si jiných zábav a podobně. Samotní profesionálové po zvládnutí těchto technik docházejí k poznání, že použití tohoto umění proti dalšímu člověku nepřipadá v úvahu, je velmi nebezpečné a může být smrtící. Umění se stává součástí jejich myšlení, životních filozofií, a proto veškerá nevybitá energie a agresivita musí zůstat na žíněnce v tělocvičně.

David se od malička bál silnějších vrstevníků a neuznával ty „co mlátěj slabší“. Možná proto si čichl k pěti či šesti takovým tréninkům a snažil se demonstrovat získané zlomky bojového umění. Podle jeho slov se mu běžně stávalo, že „dostal nervy“ a potřeboval se někde vybit. Z tohoto důvodu měl zpočátku v pokoji zavěšený pytel naplněný pískem, na němž se pak odreagoval. David bydlel v činžovním domě, a sice o patro výš než jeho otec. Nezřídka se stávalo, že se oba byty proměnily v dočasné útočiště jejich kamarádů a známých. Výjimkou nebyl ani pan Jaroslav. Vzhledem k tomu, že neměl kde bydlet, rád využíval nabídek Davidova otce a občas u někoho přespal. Obtížným se stal ve chvíli, kdy začal z bytu odcizovat různé věci. David později vypověděl, že neměl z tohoto důvodu pana Jaroslava rád. Také mu prý vadilo to, že na sebe nedbal, potuloval se okolo popelnic a vařil v otcově bytě z nalezených zbytků potravin zapáchající jídla.

Toho osudného odpoledne se David rozhodl, že si půjde trochu zacvičit. Inspirován právě shlédnutým akčním filmem, obul si boty tzv. kanady. Náhle ucítil z nižšího patra dým. Seběhl tedy se schodů a v jedné z místností otcova bytu spatřil na zemi spícího pana Jaroslava. U nohou mu hořela deka. David dostal v té chvíli obrovskou chuť někoho „zmlátit“. Deku uhasil, ale pocit, že se neovládne, byl stále silnější. Na schodech našel kýbl. Vrátil se zpět a naschvál ho pustil na zem. Když se pan Jaroslav probudil, nařídil mu „aby vypadl, nebo že ho zabije“. Ve chvíli, kdy se muž skláněl pro tašky, kopl ho obutou nohou do krku a čekal, až sejde se schodů. Vyšel za ním ven, kde ho spatřil příkrčeného v průjezdu domu. Přistoupil k němu a nakopl ho do hlavy. Na ulici pak o kousek dál čekal, aby viděl, kudy pan Jaroslav půjde. V té chvíli prý věděl, že ho potřebuje nutně zbít. David, který pohrdal těmi, co se povyšují nad slabšími a bezmocnými, se rozhodl „zničit“ pana Jaroslava za každou cenu. Posílen představou, kdy se vžíval do situace akčního hrdiny van Damma, začal jednat. Rozběhl se ulicemi a zazvonil u jednoho z domů na svého kamaráda Marcela. Společně pak utíkali k místu, odkud měli přehled na celé náměstí. Muže skutečně zahlédli a rozhodli se, že mu nadběhnou. Schovali se do hery, odkud pozorovali, kam pan Jaroslav půjde. Ten si jich však všiml a zamířil do nedalekého klubu důchodců. Dveře ale byly zamčeny a proto se schoval do parku. Oba mladíci, v té době již posílení pivem, našli muže spícího v křoví. David, který se celou dobu chystal, jak svého soka zlikviduje, se přestal ovládat. Kanadami, které měl na

nohou, začal obět' kopat do obličeje a do hlavy. Dvakrát vyšli mladíci z křoví, aby se přesvědčili „zda je čistý vzduch“. Dvakrát se pak ke své oběti znovu vrátili. I když se muž pokoušel v jednu chvíli vstát, David ve svém útoku nepřestal. Zcela bezbranného, těžce nemocného ho pak nechali svému osudu a odešli.

Marcel se později u soudu hájil tím, že i když poškozeného také napadl, jeho útoky nebyly vedeny takovou intenzitou, aby vedly ke smrti oběti. Dle vyjádření soudních znalců vyplynulo, že způsobená zranění vznikla opakovaným působením tupého násilí. V tomto případě těžkou obuví, kterou měl na nohou druhý z pachatelů. S ohledem na tyto skutečnosti byl Marcel odsouzen za trestný čin ublížení na zdraví k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání sedmi měsíců. Později do celého případu však zasáhl osud, když hodiny života dotikaly i pro těžce nemocného Davida. V době, kdy čelil obžalobě z trestného činu vraždy, podlehl nemoci a ve svých jednadvaceti letech zemřel.